

at man faar en saadan Betaling for sit Arbejde, at man kan gaa til det med Tilfredshed. Der er ganske vist en stor Del Arbejder, der er af den Beskaffenhed, at Arbejdet dermed i sig selv giver Tilfredshed og Glæde; men ingen, der har set, hvorledes Forholdene har udviklet sig i en hel Del Virksomheder, kan være blind for, at der er en Mængde Arbejde, der langt fra er af den Art, at det i sig selv skaber Glæde. Dersom man skal give de Folk Lyst til deres Arbejde, kan det kun ske ved, at man giver dem en Betaling for dette Arbejde, der er saa rundelig, at de af Hensyn dertil kan faa Lyst til Arbejdet, og saa maa man samtidig ogsaa være klar over, at Arbejdstiden i saadanne Virksomheder maa begrænses, saaledes at vedkommende ikke fuldstændig sætter Helbred og Helsen til, eller at de bliver saa overanstrengte, at al Arbejdsglæde forsvinder. Derfor kan man ikke sige, at Arbejdsglæden, Arbejdsvillien, ikke maa være afhængig af Lønnen. Tværtimod!

Det ærede Medlem benyttede Lejligheden til at tage Afstand fra det socialdemokratiske Program, at „Arbejdet er Kilden til al Velstand“ — saadan sagde han; i vort Program hedder det: „al Værdi“ — og han anførte som Bevis for, at det er en urigtig Paastand, der indeholdes i vort Program, at Regnen, der giver Grøde, og Solvarmen, der modner Kornet, skyldes ikke nogen menneskelig Anstrengelse. Dette er selvfølgelig rigtigt. Men det er dog saaledes, at Solvarmen og Regnen har vi haft, saa længe vi er i Stand til at følge vor Klodes Udvikling tilbage i Tiden. Men derimod er det ikke blevet saaledes, at denne Solvarme, denne frugtbarørende Regn, er kommet til at give sig Udslag i, at vi har faaet de Samfundsværdier skabt, som kan skabes ved Hjælp af Arbejdet. Naar Jorden er blevet kultiveret, naar den er blevet besaaet med de Afgrøder, man ønsker at frembringe, saa gør Solen og Regnen sit, men det kommer uafhængigt af Arbejdet. Dersom man har forsømt det første, at bringe Jorden i Kultur, gøre den tjenlig til at frembringe de Afgrøder, man vil have, ved at rense den for det Ukrudt, der ellers vilde fremkomme, saa faar man ikke Udbytte af den frugtbargivende Regn og den varmende Sol.

Det ærede Medlem fra Kolding (N. Johan Laursen) omtalte det samme Spørgsmaal. Han omtalte ogsaa de ulovlige Strejker og navnlig Havnearbejderstrejken og sagde: Jeg tvivler ikke om, at hvis

Arbejdsmændenes Forbunds Ledelse havde taget denne Sag op, saa havde det nok været muligt at tilvejebringe ordnede Forhold i kortere Tid. Ja, det er muligt, men det er dog ikke sikkert. Det er saaledes i Arbejdsverdenen, at Arbejdet er delt i forskellige Brancher, og der hører en vis Uddannelse til at udføre hvert enkelt Arbejde. Dersom der kommer uøvede Folk til, der skal optage et saadant Arbejde fra Bunden af, og der ikke er øvede Folk til at lede Arbejdet, vil det volde store Vanskeligheder at holde det i Gang paa tilfredsstillende Maade, saa store Vanskeligheder, at det mange Gange vil vise sig umuligt. Der er et andet Spørgsmaal, som man ogsaa maa tage i Betragtning, naar man taler om, at Arbejdernes Organisationer skulde gribe ind paa en saa effektiv og afgørende Maade, at de dikterede Arbejdets Optagelse uden Hensyn til dem, der har forladt det. Der maa i alt Fald være vægtige Grunde dertil. Det kan tænkes, at det kan blive nødvendigt at sætte den Virksomhed i Gang, som er standset ved en af de saakaldte ulovlige Strejker eller en af de Strejker, der er foretagne paa Trods af de indgaaede Overenskomster. Det kan tænkes nødvendigt for Samfundets Skyld, at der gribes ind. Man har ganske vist sagt om Havnearbejderstrejken, at den lagde saa store Værdier øde, at det var en Pligt for Arbejderne at sørge for at faa Arbejdet i Gang, selv om Havnearbejdernes Organisation ikke vilde udføre det. Det er nu vel ikke saa afgjort, at der er gaaet saa store Værdier tabt, som mange har villet give det Udseende af. At det ikke var Arbejdsgiverne saa absolut om at gøre at faa Arbejdet genoptaget, viser i alt Fald deres egen Optræden. For det første søgte de ikke Arbejdere udenfor de organiserede Arbejders Rækker, som havde nedlagt Arbejdet. Og for det andet dikterede de deres egne Kammerater indenfor Arbejdsgiverforeningen, at de ikke maatte lade køre for de Firmaer, der havde sluttet Overenskomst med Havnearbejdernes Organisation om at fortsætte Arbejdet. De standsede altsaa Arbejdet ogsaa paa de Pladser, hvor Havnearbejderne var villige til at fortsætte det, fordi man havde imødekommet de Fordringer, der var stillede. Dernæst maa man jo ogsaa tage Hensyn til, om nu den Strejke var saa uberettiget, som man har villet give det Udseende af. Det har i alt Fald vist sig ved de Forhandlinger, som senere blev indledet, at